

Звезд

ТАКА ПЛАТЕРА
"28 VI '33"
ВАРНА

Седмичникът за култура, изкуство, критика и общественост.

Свѣтлина,
повече свѣтлина!

Гьоте

Жетва

Когато всички празници изгубят значението си и се слятъ с сивото и безразлично катадневие, ще остане може би само единъ празникъ, съ дълбокъ смисълъ, съ голѣмо значение — празникътъ на жетвата.

Жетвата е била всѣкога синонимъ на благополучие на прогресъ, на свѣтлина, не само за земеделеца, но за всички хора

Тѣй както здравото семе ражда добъръ плодъ за жетва, така и добритъ мисли, добритъ дѣла, добритъ идеи даватъ плодъ, който зрѣе и узрѣва. Поженатъ и оползотворенъ, той плодъ е подхранвалъ съ жива храна устрема на човѣка къмъ безбръжното бждаще.

Въ всѣка нива сж никнали, никнатъ и сега бурени. Тѣ обаче никога не сж ставали причина да нѣма жетва.

До тогава до когато има свѣтли помисли, възвишени човѣшки идеи, благородни прояви на духа и на труда: буренитъ ще сжхнатъ преди златната жетва.

„Завой“

Единъ отъ следващитъ броеве на в-къ „ЗАВОЙ“ ще бжде посветенъ на Златна Добруджа.

Въ списването му ще участвуватъ общественици, писатели, журналисти и др.

Броятъ ще бжде иллюстриранъ.

Политически дневникъ

У НАСЪ И ВЪ ЧУЖБИНА

АНГЛИЯ ОРГАНИЗИРВА РЕДОВНАТА СИ АРМИЯ

Пропагандата за прилагане на закона, заплатата на войницитъ. Размѣритъ на първитъ военни бюджети.

Решено е вече и се прилага съ законъ — младитъ англичани да отбиватъ военната си служба. Тазн служба, разбира се, нѣма да бжде както въ другитъ държави съ редовна армия, защото англичанитъ, до второ нареждане ще служатъ само по 6 месеци.

Планътъ на английското правителство е най-напредъ да се удвоитъ войсковитъ части. Но за да не се сжска изведнажъ съ една стара традиция, което може да възбуди протести и негодувания, английското военно министерство прилага тактично новия законъ, чрезъ пропаганда продължава да приема доброволци въ армията

Пропагандата на военното министерство.

Пропагандата за събиране на новобранцитъ въ казармитъ се прилага наредъ въ Англия. По улицитъ и площадитъ сж разлепени афиши съ ликъ на млада милосердна сестра, която съ разтворени обятия вика: „Родина! ти има нужда отъ тебе! Освѣтъ това, отъ време на време преминаватъ

съ музика на чѣло, войскови части, а по толѣмитъ площади сж поставени, за демонстрация, картечници, орджия, танкове, прожектори и пр. Въ Лондонъ, по срѣдната на Хайдъ Паркъ, е инсталиранъ грамаденъ прожекторъ и вечеръ двата грамадни фара, очертаватъ въ висинитъ съ цвѣтни букви: „Отбийте военната си служба! За пропагандата се употребаватъ и филмитъ, и радиото.

Какви суми ще се изразходватъ за редовната армия.

Споредъ новия законъ, войницитъ въ английската армия, които отбиватъ военната си служба, ще получаватъ дневно по единъ шилингъ и шестъ пенси — около 50 лева.

За обучението на редовнитъ войници презъ първитъ две години е предвиденъ единъ бюджетъ отъ 30,000,000 лири стерлинги. За обезпечдане на младитъ новобранци презъ 1939 г. ще се изразходватъ 10,000,000 лири стерлинги. Тазн сума ще се увеличава ежегодно

Следа 4 стр.

Животътъ си тече:

Отдихъ

Страшимиръ Кринчевъ

Въ страната на палмитъ (извадка)

Нилъ спѣше.

Далече, додето стигаше око-то, подъ гладкитъ му блѣстящи води трепѣряха безбройни звезди. Високитъ, отвесни бръгове мълчаливо се оглеждаха и отъ дветъ страни на водната повърхность се образуваше права, отвесна стена, която се губеше въ тихитъ нилски дѣлбочини. Сиви ношни птици прелитаха надъ рѣкате, мъгляви сѣнки пълѣха край бръго, отразяваха се и неволно питане изникваше въ ума: кой отъ тѣ два свѣта е истински? Дали този шо се разтила отгоре или този, шо тихо се смѣе изподъ воднитъ глѣбини? За што, къде е границата между свѣта на действителността и свѣта на мечтитъ, между осезаемата конечность и безкрайното? Имало ли е нѣкога фараони? Защо тѣ сж дошли и

защо сж изчезнали? Запознала ли е рѣката спомени отъ това далечно време? Може би Нилъ знае примамливата тайна: на миналото и може би дълбоко нейде въ своитъ недра той крие тъмната разгада на битието?

Колко много е видѣла и колко много знае тази удивителна рѣка! Тя може да разкаже за погиналитъ израилтяни, за Мойсѣя и за красивата царска дъщеря, която намѣрила неговата люлка между прибѣжнитъ храсти, подъ сѣнката на кичести палими. Тя може да разкаже за Рамзеса и Зеростриса, за Тутмаиса и Хеопса и за тѣхнитъ търлепени робини, които сж строили величественитъ храмове на Карнакъ, свинковѣтитъ и обелискитъ или пъкъ сж издигали мрачни пирамиди!

ЗВЕЗДЕЛЪ

Въ мекитъ сѣнни дипли на пролѣтното утро все още се унае селото, а събудилия се вътръ добрулаше блѣлитъ цвѣтове на гранкитъ увиснали по плетницата, разнасяше ги изъ прибуленитъ съ здрачъ сокаци.

И следъ младата подкършенъ пѣсень на скороделѣти птици, монастирското клепало — една кора отъ студено желъзо — самъ възвѣстваше наченалата литургия на родилния се день. Не следъ много и огненитъ дискъ на слънцето се усмихна. А долу, единъ по единъ сж трѣска се спускаха дървени капаци, разстваряха се клетничкови порти и говедата, слаби и непочистени, на групи се клатушкаха къмъ пасбището. Скоро и чука на ковача-циганинъ, непрекъснато звѣздуно запъ по копнатата на поваления волъ: за пѣтъ.

Рано рани и Злата, съ кобилицата на рамо, заситни къмъ чешмата. Тя не бѣ угодна красива, но имаше тѣжни очи,

буйна коса и високи подкупни бедра. При това, отъ рано извишила станъ — заплете косичкитъ, па трѣгна по седѣнки. Задирахъ я много ергени, ала тя не имъ отвѣрна, ни съ погледъ, ни съ дума.

Ето защо, когато единъ день мина по отпѣканата пѣтека на избуяли мълчаливи ниви, край егрека — за копанъ, зли очи видѣха да се спира край поятата на Личо. За дълго.

— Хей! ... — завистливо се обади една изъ царевичитъ — Злато момо, превали денятъ.

И, наистина, дружината бѣше я изпреварила — съ подкършени станове около зеленитъ царевични стебла, тѣ копаеха.

Другъ пѣтъ, посрѣдъ пладне, потирена отъ самотата, захвърли мотиката въ тревата на синура, пристегна тѣкнатата си, па припрѣно се изкачи на Бѣлия камѣкъ. Тамъ, опрѣла грѣбъ о скалата, ведно съ Личо, дочака нощта ... Разбиха се, за това не знаеше ба-

ща й ... Та шо, нѣщо влѣчеше я натамъ. Пѣкъ и мѣлата кой ти гледа ...

Въ каменното продълговато корито на чешмата поеха черни, неосѣднали коне: готови за оранъ, Злата почака. Тя извърна глава къмъ изтокъ. Егрекътъ се пробуждаше бавно — изкараха овцѣтъ. Нѣкой полъ една разцѣфнала круша размаха съ калпакъ, подсвира съ прѣсти рѣзливо по посока на селото, издигна гѣгата си къмъ слънцето и описа съ нея полукръгъ.

Личо, привечеръ — знаеше това — на Бѣлия камѣкъ.

Стадото се разтегна изъ пѣтеката, свелче се до рѣката, прѣгази я и се изгуби изъ шубрацитъ.

Привечеръ — на Бѣлия камѣкъ.

Бѣше ясна лѣтна вечеръ, една отъ ония жѣти и топли вечери, въ които можеше да се върви направо изъ полетъ — съ затворени очи, съ издигнати рѣце. Отвѣснѣже мереше на душничина, навѣснѣже кръстосаха свѣтулки.

Личо премина ливадитъ, прѣкоси една ечемичена нива и се спусна бавно по пѣтеката между разцѣфналитъ шипки на валогата. Когато се извърна, той забелѣза, всрѣдъ малкитъ блѣли петна на цѣятъ, свѣтлата забрадка на Злата.

— Азъ дойдохъ, — подзе тя задъхано, като се изравни съ него, — де ти кажа, че другъ пѣтъ да не правишъ това ... на чешмата ... Колко ми се смѣха ...

Личо не продума. Той мълчаливо кѣсаше лисцата на едно черешово клонче и мислѣше за оная вечеръ по Гергьова-денъ, когато иска мѣнци да ѝ напише — предъ момитъ отъ селото. Злата се засрами. Изпръво я обзе топло чувство — порумѣна цѣла ... после я изби пѣтъ, отъ укора на чуждитъ погледи. Ала не отрече.

— На, пий! — каза му тя и поддигна сребрѣния котелъ. Долната ѝ устна се сви за усмивка — потрепера.

— Хо хо-хо! Не виждашъ ли Злато че ше го полбѣшъ? — Гръмко се изсѣмѣа момитъ като разлюляха дългитъ си ко-

сичници, а блѣлитъ монети по тѣхъ задрънкаха въ мелодична пѣсень.

На този друженъ смѣхъ отвѣрна Личо съ суровъ погледъ. И за мигъ се оправди около чешмата Кръвенитъ тѣла на младитъ девойки бѣрзо се потулиха изъ мрачината на мъртвитъ сокаци. Тогава, мълчаливо и правъ, обхвана я той съ пламналата си рѣка презъ кръста.

— Не, сега не бива! — изрече тя свѣнливо, наведе се, азе котлитъ и се изгуби задъ увисналитъ клони на черника ...

— Злата подзе наново: — Ухъ, че ме изплаши пияницата черенъ! Сега иде насрѣща ѝ, такъвъ почервенѣлъ, запотенъ и вика: „Злато, гиздавице, дай да те цѣлуна: Ето, нѣма никой въ тъмното да види!“

Разтворитъ рѣце, политналъ и въистоя нея, — черницата прѣгърналъ ...

— Сега татко го нѣма, то иначе ... — Къде е? — разсѣано запита Личо, като продължаваше да кѣса останалитъ лисца.

— Съ отвѣднати отида въ града ... Мама тѣе, а пѣкъ

Идеи и личности

Най-мощният фактор за усъвършенстването на човешкото обществение са били идеите. Те са предавали от човечко на човечко, от група на група, от народ на народ и кога бавно, кога изведнаж, обхващат грамадно число от хора и най-после се вплотават в живота — материализират се.

Когато дадена идея се материализира, т. е. се вплоти и наложи в живота, тя почва да дава своите положителни резултати.

Разбира се, идеите не са се създавали случайно; те са винаги плод на известни материални, религиозни или политически противоречия. Противоречията са създавали условията за зараждане на идеите и след като се оформят и обхващат по-голямо число хора, започва се борба за надмощие между разните идеи. Така се зараждат конфликтите, така се зараждат борбите между идея с идея, класа с класа, държава с държава.

Това е перманентният път на историята на човечеството. От противоречията се раждат конфликтите, от конфликтите започва борбата, вследствие на която се създават новите форми на обществения, нови социални отношения, нови държавни форми на управление.

Борбата между идеите е била винаги най-главният фактор за усъвършенстването и създаване на по-висши форми на човешкото общество.

Общественият движението са се ръководили от големи и нравствени идеи. Разбира се, човечко е онази сила, която е провела идеите в живота, която давала жертви за идеята. Човечко се е борил, отказвал се е често от всичко земно, само и само да наложи в живота идеята, която го е движила и в която е вървял.

Но идеята винаги е била по-голяма от човечко... Не големият човечко е създавал големи идеи, а големите идеи са създавали големи хора... Хората често изменият на идеите, често се уморяват или просто се отказват от тях, но идеята, — големата и нравствена идея, шества над главите на хората и обхваща все повече и повече умове и сърца... Само тази идея, която е основата си е нравствена и социална се е налагала и е създавала движения... Хората си отиват, идеите създават нови хора, нови последователи...

Често се казва, че известна личност ръководи съдбините на народа си. До известна степен това твърдение е вярно.

Богопомазани хора има — но боговдъхновената идея е повече от богопомазания човечко... Идеята вечно твори — тя създава все нови и нови последователи... Идеята е вечно — човечко само функция.

Никога в историята на човечеството личността не е играла такава роля, каквато са играли идеите. Човечко винаги е замънил, стига идеята на която е служил да е голяма, социална и нравствена.

Ив. Николов

Ню-Йорк (Ройтер). Горещините настъпили през последните дни са непоносими, отбелязани са много смъртни случаи. Обмисля се сериозно употребата на предпазни средства против горещините

египетския сладолед и ледените пасти

са най-ефикасните такива. Ще ги намерите винаги пръснати при сладкарницата „Ясена Поляна“ на ул. „Драгоман“ 3 (срещу м. Чумерна)

Пол Морант

БЪРЗИНАТА — НОВИЯТ ПОРОКЪ

(Продължение от брой 3)

Когато монарсите от неговото време влизали триумфално в един град, те спокойно се возели в карета теглена от четири коня, а моторизираният погребални процеси били все още рядки зрелища в Европа. Не кръстоса ли Русия цяла Англия са пощенска кола, протестирала по този начин против прекаленото употребяване на трамваи. А нима ли да не и в наши дни едно сдружение, което иска да организира пътувания с талиги през Франция, тъй че пътниците действително да могат да видят страната.

Сигурно бързината, с която ние искаме да докоснем всичко нещо е лавостна за интензивността на нашите усещания. Бързината убива цветовете; гироскопът с който измъкваме бързината на въртенята, показва, че при най-бързите въртения на предметите разнообразието на цветовете се губи и остава само една синина.

Как много бързината е революционизирала нашите обичаи! Нещо обикновено е днес да прочетем в вестниците, че Атлантическия океан е бил пръснен за 24 часа, но това брутално съобщение на фактите не ни позволява да проникнем в постелената еволюция на нашия мироглед, станала под господството на „единствения нов порок — бързината“. Не е ли безцеремонна бързина, която ни накарва да захвърлим едно след друго онзи „стар“ съдържание за приятно и полезно прекарване на времето, особено на свободните ни часове, които съдържат днешното модерно време не може да ни даде, а именно: ездата на коне, гребането на лодка, умелото готвене в собствената кухня, добрите маниери и др. подобни.

Нашата вселена, построена върху дълбоки основи, е била предедена в ръцете на нетърпеливи и бързи механизми. Природата, която работи добре, работи бавно. Тя се нуждае само от един ден да произведе ларва, но потребител с двайсет години, за да оформи и един човечко. Ние вече не разбираме това нещо ние вече не сме чувствителни към хубостта на прорастането, развитието, освен когато ги гледаме на кино, дето тзи процеси са чудновато ускорени. Та и самото кино като ни представя филмите от предвоенната епоха, дава ни едно мърло за

пропастта между вчерашния и днешния ден. Онзи смъснени облека, онзи пишни и надути жестове ни карат да избухнем в смех.

Даже любовта, вечно същата, се е изменила. Модерните любовници не пишат вече писма; те си служат с телефона или с телеграфа, за да спестят време; и рядко говорят. Ето защо любовниците в живия театър днес изглеждат тъй многословни и тъй изкуствени. В Англия и в Америка, хората се залюбват в автомобилите. Приятелствата бързо се оформяват. Ние вече ниеме време за каквото и да било, да не кажем време и за революция, наречена днес „пуч“ (putsch), която като че ли трае само няколко часа, подобно на вихрушка.

Изкуството също е видоизменено от бързината. Нашите по-добри художници произвеждат по три картини на ден. Стилът в писането е станал телеграфически. Ето ви тук едно описание на един такъв бърз съвременник: „Неговото намалено търпение го прави крайно нервен и строг, даже суров в преценките му на всички работи за чистото изпълнение са нужни повече от пет минути. Ние се нуждаем пръкотворно много от време“. Казава ми той, „Всичко бързо тече“ нищо не трае днес за дълго време. Как може днес нкой да има търпение не можем вече да правим разлика между бързо движение и движение по възможност бързо; рекордът е всичко, той се търси навсякъде.

Ще осъжда ли тогава аз бързината? Съвсем не! Аз търся да измърся и преценя себе си в сравнение с нея и тъй да я разбера, да я подчиня и да я облагодетелства. Веднаж донася се играеше „Дон Жуанови“, аз чух един критик да казва за Моцартовите действащи лица: „Те се движат твърде бързо, но, ало те искат, биха могли да се движат бавно“. Нека бждем и ние като тях. Човечко може да се движи бързо, но той трябва да има в себе си усъз за равновесие.

Нека обичаме бързината — това модерно чудо. Но нека винаги чувстваме, че ние сме, които държим здраво юздите на крилатото време.

Преведе от английски П. З

Паметник на загиналите в Брња за родната жители на с. Новград — Варненско.

Преглед на печата

В списание „Пощ. телегр. и телефонно дѣло, книжка 5 по повод на радиоконференцията в Монрьо, инж. Ганчев пише:

Пълното удовлетворение на нашите искания беше абсолютно невъзможно. Всички държави се стремеха да не отстъпват от придобитите си Люцернски план предимства и държаха на съществуващото положение — на постронит вече предаватели и на големия брой радиодоботи. Въпреки това, българската делегация успя да издейства едно много по-добро положение от сегашното.

Съ последната проектопланът вълните на българските предаватели се изменят, както следва:

София от 3529 м. става на 3597 м.

Варна от 3351 м. става на 2368 м.

Ст.-Загора от 214 става на 2226 м. т. е. всички вълни стават по-дълги от настоящите.

Освен това, България получава две нови вълни: 2106 м. и 1929 м.

Последната вълна, както и тази на Радио-София, са изключителни, т. е. ще бъдат използвани само от България. По този начин ще се избягнат смущенията на испанските и норвежките предаватели, те работят според досегашния план, на вълната на Радио София и пръвчът на примането и не само в чужбина, но и в пределите на България и пр.

аз... набързо ярмича на во-

— По либе?...

— Не!... Звездель да видя, — прохортува тя, па сведе стопленото си лице.

— Лъжеш?... Най-вече, кой ти на сърдце допое?

Злата не отговори. Личо лудост го обзе, удари клончето в земята и вирна сразогато глава, Гор, сръб неразгадани тъмни простори, търкуна се звезда... още една...

— Сега... негде умират души! — божливо произнесе той.

— Разправят, който открие звездель, навън си обич и младост се добива...

И давмата млъкна.

Плътката вече свършаваше и в мрачината иззрачна челото на бѣлия камък. Надъ озбения хребет на Витоша, бавно се издигна луната: обла, страстно, насветлена, като жар, Нейде долу от селото, долит на самотен вик, който бързо се разтопи в тишината. Злата се спре — извърна пла-

хо очи. Личо я доближи. И тя почувства по лицето си парливия му дъх — и нѣкакво диво, несвѣстно притискане, от което сърдцето ѝ заби силно. Изърво, тя се съпротиви, ала неговите мишици я подчиниха.

Потиреният от вѣтъра сребърен облак за миг потули луната и дългата му сѣнка обгърна селото. Посипнаха се парцаливи матови петна и по билото, а нѣкой сякаш излезе на прѣсти побѣгна по клоните на задърмалите буки така, че листата потръпнаха.

Когато се опомни, тя подигна глава и като усети голит си колѣне на тревата, бързо ги покори и стана. Слаба уморателна тѣлото ѝ, устните ѝ нагорѣха от жажка. Тя се наведе надъ ручей, пийна и наведе се отпусна в трѣвата. Така залпа от ляжи и блѣда, се небрежно разплетенъ косичникъ по рамената, тя приличаше на самодива — жадуваща вѣчното шастие и промисля

на незначително.

— Самодива! — прошепна Личо.

— Гле? — запита тя и се улови съ видима уплаха за ржката му.

— Тждѣа... при хралупата излизат. Ала следъ полунощ — отклони той.

— Тѣ иматъ ли жанихъ?

— Не!

— Казватъ ненагледно хубави били?

— И изгарял погледа на всѣми, който дръзвалъ да ги види, — прохортува Личо и замлъкна.

Ношна птица широко проточи гласъ, изхвърна нѣко надъ прилепналитъ глави и като стрела се шумугна въ почерилитъ шубрани. Злокоба!

Изведнажъ Злата извърна глава натамъ. Нейнитъ очи разминаха широко. Лекъ топълъ стонъ на възшебенъ цѣфаръ достигна до ушитъ ѝ. Единъ следъ другъ долитнаха у други... Южнякъ повѣя, раздвижи окаментлитъ шубрани,

окапалитъ сухилица, а тъмнопрозрачния свѣтликъ на луната преля въ свѣтло-небесенъ. Не следъ много, отиважд хралупата изкочиха за ношна тѣлка две по две самодиви — тучно накичени, съ сѣнжно-бѣли сѣрмошити дрехи, презъ които прозориха голи тѣла. Сребърни цѣфта се сипѣха изъ разплетенитъ имъ коси, а отъ малкитъ златни пантофи на боси, крака, излизаха лъчи и миризъ когато се подигаха.

— Фѣ-фѣ-фи... и... запреплита цѣфара, понавиши. Прибави се другъ и трети... фѣ-фѣ-фи... и... грѣмнаха много въ хоръ. И затанцуваха бѣлитъ девойки понесоха се подъ ритѣма на небесната музика, или свели за мигъ тѣлата си, мекитъ имъ коси целуваха тревата.

— Чуваши ли... Свирятъ! — несвѣстно прохортува Злата и се смърлуши въ краката му. Тя потрепера, бѣлитъ ѝ устни се попукаха. — Каква чудна музика!

— Отъ ручей ли?

— Не, цѣфара... такава пѣсень...

— Наистина понѣкога ручей така сладко уманено шурти, че струва ти се небесни ангели свирятъ.

— А самодивитъ... Тѣ хоро извиватъ... ето пакъ. Раздѣлитъ се сега...

— Кжде?

— Ето тамъ, — и тя посочи съ прѣстъ — Цѣфата имъ, Боже... бѣли...

— Та това сѣ шубранитъ.

— Ето идатъ насамъ — две по две... бледи... А очитъ имъ страшни... голѣми... свѣтля...

— Отъ луната свѣтлятъ капчици по листата:

— Боже! Цѣфата... очитъ... — и тя клонна глава. Тѣлото ѝ потрепера, потрепера веднажъ — дваждъ, поопна се...

И още единъ малкъ звездель съ сребърнитъ ликъ високо, сръдъ неразгадани простори се търкуна изъ мрачината.

Панчо Михайловъ.

ДУМАТА НА КОМПЕТЕНТНИТЪ

Подобренията въ земеделието

(Продължение от брой 3)

Съ това сж отводнени и направени годни за обработване 412 хиляди декари; 3) прокарани около 4,200 км. напоителни канали, заедно съ съоръженията към тях. Съ това е станало възможно напояването на около 277 хиляди декари; 4) Построени водни централи съ инсталирана обща мощност от 4,440 конски сили и произведена през 1937 год. 5,256,250 к. в. часа електрическа енергия (безъ „Вжча“).

Постигнатите резултати сж нищожни, като се има предвид, че отъ 37 милиона декари обработваема площ въ България, 20 милиона декари сж безъ достатъчна влага. Други земи, чиято площ е надъ единъ милионъ, чакатъ своето дренниране и отводняване, за да станатъ годни за обработване.

Връхлетелата ни суша презъ миналата година постави, предъ широката общественост, остро проблемътъ за напояване земледѣлскитъ култури. Писа се много по този въпросъ изъ пресата. Четоха се реферати, станяха конференции и накрая срѣдъ техническитъ среди се оформи тезата, че напоявания въ по-големъ мащабъ могатъ да ставатъ само чрезъ баражиране текущитъ води въ басейна и създаването на по-големъ силнови и напоителни мѣроприятия.

Въ странитъ съ развити техниката и стопанство по този въпросъ сж вече на ясно. Особено въ Сев. Америка и СССР проблемътъ за напояване се развива по нови пѣтища. Въ Сев. Русия ни показва какъ трѣбва да поддържа единство въ воднитъ мѣроприятия и да създаваме водостопански комплекси, обединяващи напояване, силнови източници и въ воденъ транспортъ.

Въ България това може да стане въ по-малкъ мащабъ, ако се трѣгне по пѣтя за създаване на едно истинско народно стопанство; въ което економически слабитъ стопански слоеве, респективно земледѣлскитъ, намѣрятъ материална подкрепа отъ страна на държавата и кредитнитъ институти. Не трѣбва да се жалатъ нито срѣдства нито трудъ. Хатърлянитъ въ водното стопанство срѣдства се връщатъ стократно, като редовенъ доходъ въ цѣлокупното народно стопанство.

Общитъ проучвания, които сж правени, ни позволяватъ да създадемъ една програма за изграждане на водното ни стопанство. Въ България има площ отъ около 9—10 милиона декари обработваема земя, която чака редъ за своето напояване. Отъ тази площ само около единъ милионъ декари не може да се напои съ текущи води. Останалата по голъма частъ ще трѣбва да се напоява съ изкуствени води. Съ баражирането на водитъ въ язовири се разрешава единъ голъмъ стопански проблемъ — добиване на електрическа енергия и напояване на полскитъ имоти. Както напояването, така и естината електрическа енергия, се явяватъ фактори за едно рационално и интензивно земледѣлие, при което създадения продуктъ е изисканъ както по своето качество, така и по своята естива производствена цена.

Досегешния опитъ и пресметания, които се правятъ, показватъ, че за изграждането на единъ язовиръ, заедно съ главнитъ напоителни канали сж необходими около 200 мил. лв. За да можемъ да напоимъ площта отъ 10 мил. декари ще е необходимъ строежътъ на 10-15 язовира. Значи, за построяването на тези язовири, заедно съ главнитъ напоителни канали, ще сж необходими два до три милиарда лева. Тази сума е наистина голъма, но като се иматъ предвидъ резултатитъ, които се постигатъ съ нея, налага се тя да бъде намѣрена и дадена за строежъ. Необходимо е държавата да прояви по-големъ инициатива въ тази областъ. Ще трѣбва за целта да се създаде обособенъ мелиоративенъ фондъ, въ който, освенъ годишнитъ вноски, които държавата ще внася чрезъ своя бюджетъ, ще трѣбва да се склочи единъ милиарденъ заемъ, гарантиранъ отъ държавата и отъ имотитъ на ония стопани, които ще се ползватъ направенитъ мелиоративни съоръжения.

Пресметанията показватъ, че една сума отъ 10 милиарда лв. инвестирана, като мелиорации въ земледѣлското стопанство, следъ 10 години започва да дава редовенъ приходъ въ държавния бюджетъ отъ около 1—1½ милиарда лева.

Проблемътъ е голъмъ. Той чака своето конкретно и детайлно технико-стопанско про-

Съвременна балада

Виждашъ само черни тухли
всичко вътъра отъ,
преди месецъ къщицата
въ огънь буенъ изгорѣ.

Мжжъ живѣ тамъ съсъ жена си
и съсъ двѣтъ си деца;
помня още жълтитъ имъ
и нерадостни лица.

Той безъ работна остана
месецъ... петъ... безчетъ дори,
и неволата се вмъкна
и ги всички състари.

И жената ги остави —
първа си отиде тя:
струва ми се, бѣха прави,
никой сълза не пролѣ.

И пакъ днитъ завърѣха,
като тягостна рѣка
и се свиваше въ закана
день изъ день една рѣка.

Свиваше се и най-после
се отпусна. — Сякашъ знакъ,
че задъ тъмнитъ прозорци
свѣтва срѣдъ последенъ мракъ...

Нощъ. Въ кошмаръ децата спѣха.
Той ги хрясна. И тогавъ,
съ себе си преди да свърши,
стаята полъ съсъ газъ.

Ето, нищо не напомня,
що е било тукъ преди:
две-три тухли почернѣли,
после... никакви следи.

Стефанъ Ив. Стояновъ

учване и най-близо реализиране. За да стане това, необходимо е активизирането на заинтересованитъ земледѣлски стопани, водни синдикати, стопански и научноакадемически организации. Тѣхното организирано интервюиране ще наложи на държавата и на отговорнитъ фактори да взематъ прѣсрѣдъ идеята за необходимия мелиоративенъ строежъ. По това пѣтъ ще се разреши създаването на оборотния мелиоративенъ фондъ и една Дирекция на мелиорациитъ съ отдѣление за агрономически, хидротехнически и геотехнически мелиоративни проучвания и строежи.

Създаването на Дирекцията на мелиорациитъ и мелиоративния оборотенъ фондъ трѣбва да стане въ най-скоро време, за да можемъ да видимъ българския народъ трѣгналъ по пѣтя на економическото и културно благополучие.

Инж. В.

ВЕСТИ И СЪОБЩЕНИЯ

Пребиваватъ въ градътъ ни писателитъ: Крумъ Кънчевъ и Боянъ Велиновъ.

Наскорю се слага подъ пелачъ битовата пиеса „Усилни години“ отъ нашия редакторъ Стоянъ Дичевъ.

Ония отъ нашитъ читатели, които не сж могли да си набавятъ навреме нѣкои отъ излѣзлитъ до сега броевъ на вестника, да се отнесатъ до редакцията. (За провинцията в. Завой-Варна)

Специалниятъ брой, посветенъ за златна Добруджа, ще излезе при сътрудничеството на писатели, журналисти, общественици и др. Препоръчваме го на нашитъ читатели.

Инж. В.

МАЛКИ СКИЦИ ЗА ГОЛЪМИ ХОРА

Балзакъ.

Прочутиятъ френски романистъ се слава въ времето съ способноститъ си на графологъ. Достатъчно е било да види почерка на непознатъ нему човѣкъ, за да опредѣли безпогрѣшно съдбата му, бждащето му.

Веднажъ неочаквано Балзакъ билъ посетенъ отъ една доста възрастна дама, която носела ученическа тетрадка съ себе си.

„Тетрадката принадлежи на-зала тя“, на едно дете, съ което не съмъ въ никакви родствени връзки. Вземете това предвидъ добавила дамата и говорете свършено свободно.

Балзакъ разгледалъ почерка и опредѣлилъ бждащето на детето. „Ще стане стопроцентовъ иднотъ“ казалъ той.

Щомъ чула тия думи, за изненада на Балзакъ, дамата се хвърлила въ неутешимъ плачъ.

— Какво ви е госпожо? запиталъ Балзакъ.

— Нами детето ви е чуждо?

— Защо плачете тогава?

— Тая тетрадка е ваша г-нь Балзакъ, отъ времето на ранното ви детство, отговорила му дамата.

Джовани Папини

Познатия италиански поетъ далъ следната дифиниция за ласкателитъ:

Ласкателъ е този, който безъ да мисли казва работи които поласкания безъ да казва мисли за себе си.

Samuel Johnson — 1709 — 1784

Английски поетъ. Единъ поетъ го посетилъ веднажъ и помолвилъ за прочете драмата му „Dido“. Johnson излѣзнилъ молбата му. Следъ това младия авторъ запиталъ какъ му е харесало съчинението.

— Много добре — отговорилъ Johnson тъй като въ края на всѣки редъ азъ бѣхъ поблизо до края на съчинението.

Сократъ — 469—399 пр. Хр.

Единъ отъ най-големитъ философи на древността. Веднажъ простодушенъ прахосникъ му се оплаквалъ за липса на пари и го помолвилъ за заемъ. Мъдрецъ отговорилъ:

— Заемете пари отъ себе си намалявайки харченията си.

Гости на Варна, посещавайте ресторантъ „РУБИНЪ“ на ул. „6 Септемврий“

СЪНКИ И СИЛУЕТИ

Срещи съ Масарикъ

(изъ Книгата на Карелъ Чапекъ)

(Продължение отъ брой 3)

Моятъ социализъмъ

Моятъ социализъмъ е чисто и просто любовъ къмъ ближния, човѣщина. Желая да нѣма мизерия, всички да живеятъ добре чрезъ трудъ и въ трудъ, всѣки да има мѣстото си подъ слънцето. Челоуѣколюбието не е старата филантропия, която се състои въ помагане тукъ и тамъ. Човѣщината се стреми да измѣни положението чрезъ закона и социалното организиране. Ако това е социализъмъ приемамъ го.

Не вѣрвамъ въ равенството въ абсолютното равенство. Между звездитъ, както между хората нѣма равенство. Винаги е имало и ще има хора, които благодарение на дарованитъ си и на неговѣримо стечение на обстоятелствата могатъ да направятъ и да получатъ

повече отъ другитъ. Винаги ще има една иерархия между хората.

Но иерархия, значи редъ, дисциплина, организация, заподъвание и подчинение, а не експлоатация на човѣкъ отъ човѣкъ. Не приемамъ комунизма. Едва настаненъ въ властъ, Ленинъ сжщо повика хора способни да заподъватъ. Животътъ ме кара да призная, че личността играе много голъма роля въ развитието на човѣчеството. Но повтарямъ още веднажъ: голѣмитъ дарования и това, което наричатъ късметъ не могатъ могатъ да оправдаятъ експлоатирането на по-малко надаренитъ и накѣсметливитъ. Не вѣрвамъ, че може съвсемъ да се премахне частната собственост. Връзката между собственика и имота е полезна за економъ, напредъ-

Комунизмътъ е възможенъ, но само въ семейството между братя или въ нѣкоя религиозна община, или приятелско сдружение: най-много да съществува, крепенъ само отъ истинска любовъ. Съмъ противъ класовата борба. Трѣбва да се държи сѣмъ за социалнитъ и класови условия; съществува неравенство между хората. Но то не предполага несправдата и насилието. Знаемъ, че отѣдѣлната личност, съловията и класитъ трѣбва да защитаватъ интереситъ си, но това не ми доказва, че човѣкъ трѣбва да е вѣлкъ за човѣкъ, както сж го казали много отдавна.

Що се касае до марксизма, ето що ще каже: марксизмътъ е една економическа теория и е една философия на историята. Економическа теория и философия на историята. Економическата теория, като всѣка наука, е въпросъ на научно изследване, на проверка и на одобрение. Така сжщо и фи-

лософията, като всѣка друга философия, трѣбва да бъде подложена на критика и на свободно обсъждане. Ето защо имаме, има и днесъ нужда отъ едно измѣнение. Да промѣнимъ една въра, да измѣнимъ една програма е всѣкога малко тежко. Но безъ тая тежка нѣма развитие. Нѣмамъ въ джоба си готова социална идеология. Моето разбиране, като нѣкога, така и сега ще излиза така: винаги съмъ билъ за социализма, рѣдко за марксизма.

Мойтъ идеи върху социализма сж резултатъ на моето схващане за демокрацията. Революцията и диктатурата могатъ понѣкога да срутятъ лоши нѣща, но не могатъ да създаватъ нито добри, нито трайни. Въ политиката нетърпението е голъма опасност. Като помисля, че историята на човѣчеството, доколкото я познаваме, възлиза, може би, само на десетъ хиляди години, че ние сме още на прага на нейното развитие, какъ мога да повѣрвамъ,

че едно величество, единъ Цезаръ, или нѣкой революционеръ отъ еднажъ биха могли да доведатъ това развитие до добъръ край? Нѣма още 200 години откажъ е унищожено робството, а по-малко години ни дѣлятъ отъ агарията Елва отъ 100 години, какво казвамъ едва отъ 50 години насамъ започнаха да се занимаватъ системно съ социални проблеми, засѣгащи общо работничитъ и дребнитъ съществувания. Помислете, че имаме предъ насъ стотици, милиони години, а вие искате вече да сме привършили всичко? Вѣрно е, че изгладнѣлитъ не могатъ да уталожатъ глада си съ хубави думи и съ проектъ. Вѣрата въ развитието и въ напредъка не могатъ да ни освободятъ отъ задълженията които ни налагаатъ днешнитъ необходими.

Края следва въ бр. 5.

Четете в-къ „ЗАВОЙ“

Страшимир Кринчев

Възрожденската епоха въ естествено си продължение на първото десетилетие на нашия век, когато народничеството и стремението към идеята осмисляне на битието и собствения живот определяше характера на българския интелегент. От редицата следовници на идеалите на Ботев и Караелов, закъмени още с руската народническа литература и книжнина, се отдели образът на равно заваршилият земяния си живот писател Страшимир Кринчев. Това име, което на по-младите е почти непознато крие зад себе си един белязан дух — белязан с трагичната оръс на тѣзи, които искат да примирят и да носят до край въ себе си въжното неспокойствие на тревожната душа, космолитичното приобщаване и съзнанието за жертва и дълг. Защото Кринчев, който гореше въ „луда треска“ да обходи всичко, и всичко да види и искаше повече слънце и радост за милионите безименни, които „всрѣдъ задушливия въздух и гърмежа на машините“ създават охолство на машината избрани, падна убит въ между съюзническата война през 1913 год. съ това той се родѣ със своя погълт събраят Ботев: съ неговия личен патос, борчество и самозертв. За това пъкъ той изпита до нѣко чашата на несретата по неопределенитѣ пътища на воляния скитник-поет. Един факт, обаче, факт, който е факторъ отъ първа величина въ определяне духовния обликъ на Кринчев е на лице: той не иска да изживѣе живота само **отвън навън**, но и **отвътре навън**. Поради тази причина, той не е само скитникъ подтикванъ отъ авантюристични подбуди, но отъ страстно желание да излезе изъ еснафския застой и чрезъ догонване на нови, далечни хоризонти да разшири своя собственъ хоризонтъ и свѣтогледъ.

Този копнеж, еднакво изгарящ и окрилящ духа, той е изразил тѣжко живо и пла-

мено съ следнитѣ думи: „Азъ съ мѣка мислѣхъ, че човѣкъ може да се роди въ една страна, да живѣе и да умре безъ да види и се наслади отъ хубоститѣ на земята, отъ асичко вѣжностно, което тя носи въ себе си. А не става ли тѣхъ съ милионитѣ човѣкъ? Азъ, искамъ да прехвърля океанитѣ, да се изгубя въ девственитѣ гори на Америка, да преплувамъ нейнитѣ голѣми рѣки и езера, да пребродя нейнитѣ планини. Струва ми се обидно за моето човѣшко достойнство дето азъ трѣбва да умра безъ да видя единъ такъвъ колосаленъ, чуденъ свѣтъ. Азъ бихъ искалъ да бѣда заедно съ Нансена на северния полюсъ, за да се катеря по леденитѣ планини, да слушамъ трѣсъка, съ който тѣхъ се рушатъ, да видя да се северното сияние; азъ бихъ искалъ да бѣда и съ Стендалъ въ тропическитѣ лѣсове на Африка, да изворитѣ на Нилъ, тамъ дето се губятъ въ вѣчна мѣла величественитѣ върхове на Руендари... Азъ завиждамъ еднакво на ескимоса и на бедуина отъ Сахара, защото тѣхъ видятъ нѣща, които азъ може би никога нѣма да видя, видятъ природни красоти, отъ които азъ никога нѣма да се наслада. И нима не е унизително за човѣка, дето той, владетелъ и царъ на природата, е станалъ робъ, — робъ на стихийния, мизеренъ животъ, който го мачка като въсьмъка фигура? Нима не е унизително за човѣка, дето трѣбва да прекрѣва единъ растителенъ, бездушенъ животъ, неозаренъ отъ сиянието на вѣчна красота и знание?“

Плодъ на тази безпределна любознателностъ е жтотипистъ „Въ страната на палмитѣ“, единъ отъ най-хубавитѣ въ нашата жтотиписта художествена литература. Тукъ Кринчевъ ни се разкрива не само въ широтата на своята будна мисль и универсално, чувствувашъ духъ, но и като р царъ на красотата, красотата, която той иска да издирѣ и покаже и въ отечеството си. И той я намери въ българската природа. Редомъ съ Алеко, Кринчевъ е единъ отъ първитѣ планинари, които разкриха съ художествено сло-

Културна хроника

Изложбата на българската книга въ Бѣлградъ.

Съобщаватъ отъ Бѣлградъ, че откриването на изложбата на българската книга, е дало поводъ за едно сърдечно българо-югославянско тържество. Говорили сж министърътъ на просвѣтата г. Чиричъ, пълн. мръ г. Ив. Поповъ и др. видни югославянски общественици. Изложбата ще трае една седмица.

26 години отъ смъртъта на Страшимир Кринчевъ. Въ гр. Ямболъ е образуванъ комитетъ за увековечаване паметта на талантливия писателъ Страшимир Кринчевъ, убитъ въ междусъюзническата война.

Приноси къмъ високата култура на неспокойния човѣкъ. Нѣкои отъ английскитѣ радиостанции сж предавали въ програмата си: предаването на романи.

Такъвъ единъ, именно: „Пленникътъ отъ Зенда“ е билъ слушанъ съ голѣмъ интересъ.

Минало, настояще, бъдеще. Управлението на музея въ Кейро (Египетъ) е дало съгласието: да се употребятъ само за едно радио предаване, намѣренитѣ въ една фаронска гробница, трюпети. (старинни духовни инструменти).

Ние препоръчваме на нашитѣ читатели: Благословена земя — романъ отъ Пърлъ С. Бъкъ, издание Сморикеровъ.

Отъ всѣкъде — разкази отъ Добри Немировъ, издание Завети.

На изпитание — разкази отъ Емилъ Кораловъ, издание Завети.

во девственото величие на българскитѣ планини. Като мѣтително-патетична въздишка звучатъ заключителнитѣ думи отъ другия неговъ жтотипистъ „Всрѣдъ Рила“, „Сбогомъ Рила! Сбогомъ, вѣчний Мусала!“ Ние отиваме отново въ душния градъ, тамъ дето кипи животъ, дето хората се мачатъ единъ другъ въ една свирѣла кръвожадна борба, дето тѣ рѣдко или никога не помислятъ за красотата на свѣта, дето тѣ нѣматъ време да четатъ въ великата книга на природата, погълнати въ дребнитѣ грижи за хлѣбъ, за придобиване на по вече блага, дето тѣ се раждатъ и умиратъ, безъ да узнаятъ най-хубавитѣ жтотиписти на своята родина, като роби, които еднакво ненавидятъ небото и земята.

Ст. Ив. Стояновъ

Годишенъ абонаментъ 80 лв.
6 месеченъ „ 50 лв.

ПЕТНА И СВѢТЛИНИ

Младежкитѣ кооперативни групи.

Кооперацията е социалъ економически институтъ, чиято роля въ живота на днешното общество расте изъ день въ день. Днесъ съ економическата си дейностъ — потребителна, производителна и кредитна, тя се явява по-вече отъ всѣкого опасенъ конкурентъ на частния капиталъ въ почти всички негови прояви.

Тѣсно свързана съ економическата ѣ роля е и социалъ, политическата дейностъ. Борещъ срещу експлоатацията на капитала, кооперацията обединява и подпомага стопански слабитѣ слоеве. По този начинъ тя гради силни обществени и нравствени добродетели като взаимопомощъ, спестовностъ, сплотеностъ срѣщу общия врагъ. Отъ тукъ и найценната политическа добродетель демократичността — основата на всѣкакъвъ прогресъ.

Тая многостранна дейностъ на кооперацията, днесъ вълнува еднакво доктрина, държава, общество. Пишатъ се хиляди томове, създаватъ се закони, за нейното поощрение или разрушение. Въ тия закони и особено въ размѣра на данъчното облагане на частната кооперативна дейностъ се отразява борбата на двата стопански института, частния и кооперативния.

Икономическата и политическа обстановка, въ хармония съ прогресивното развитие на кооперативното движение, роди и разрастна просвѣтната ѣ роля. Просвѣтната роля на младежкитѣ кооперативни групи е мощенъ културенъ двигателъ за нашия народъ. Днесъ чѣлата страна е осѣяна съ младежки кооперативни групи малки и голѣми паметчата въ мрака на нашата тревожна действителностъ. Тия паметчата на мѣста разгарятъ въ голѣми огньове, които сгрѣватъ хиляди бедни жижи съ силно духовно топлина. Младежкитѣ кооперативни групи по градовете, села и паланки, наредъ съ читалищата, сж най-добрия приятелъ на ония за които материалнитѣ условия не криятъ за жалостъ, възможности за духовенъ възходъ. По край ценнитѣ качества на бѣдаци кооператори, младежитѣ придобиватъ ценни познания за многостранния животъ. Тия познания сж най-добрия даръ за градския работникъ и селянинъ. Тѣ сж бойното оръжие за разбиване тъмнината и осмисляне трудния животъ на днешния день.

Г. В. Гочевъ

ДАНО СЖ БИЛИ СТРОИ...

Въ Бѣлградъ е открита изложба на българската книга.

Заслуги къмъ българската книга иматъ човѣцитѣ и човѣчетъ безчетъ на брой. Започнемъ ли отъ писателитѣ и книгоиздателитѣ, безъ друго трѣбва да свършимъ съ дрипанитѣ, тъмнокожи културтрегери, които на всѣки пазаръ отварятъ сергия за духовна храна — измѣчени отъ нередовенъ животъ, възрастни и по-млади книги. Заслуги и то голѣми, поощрителни, иматъ и ония читатели които плащатъ честно, въ натура стойността на книгата, служейки си съ гербови и пощенски марки.

Заслуги къмъ българската книга иматъ и книжарскитѣ витрини. Въ тѣхъ много често книгитѣ съ помощта на слѣнчесто ферментиратъ до неузнаваемостъ. Отъ поставена книга посветена на севера, след време меже да научи човѣкъ интересни работи за джунгли въ далечния югъ. Все пакъ обаче, заслугата си е заслуга. Отъ голѣмо значение сж и изложбитѣ, специалнитѣ изложби, каквато е тая въ Бѣлградъ. И у насъ, и въ Югославия тя се посрѣща много добре.

Крайниятъ ѣ успѣхъ обаче е въ тѣсна зависимостъ отъ това какъ митничаритѣ на границата сж си изпълнили дълга. Ако сж били въ приятелски връзки съ книгата, сигурно сж ѣ направили голѣма услуга, раздѣлили сж ѣ на видове: на една страна „Нещастата фамилия“ на Друмевъ, на друга брошуритѣ на бѣдация фюреръ Христо Кунчевъ, на трета — „Азъ искамъ“ отъ Славчо Езеровъ и пр.

Така раздѣлена по видове, единъ сж визиранъ паспортъ, другъ въдворенъ на мѣстожителство въ вътрешността на страната, книгата и по добре се разбира, и по-вече се харесва и на наши и на чужди.

Дано митничаритѣ отъ Драгоманъ сж били строги!

Резо Стругаровъ

(Продължени: отъ първа стр.)

въ зависимостъ отъ новитѣ кадри, като презъ 1940 г. бюджетътъ ще бѣде по-голѣмъ.

Курioзни случаи за освобождаване отъ военната служба.

Освобождаватъ се отъ военна служба всички, чийто принципи и разбирания сж противъ носенето на оръжие. Обаче на тѣхъ ще се определятъ специални служби за време на война

ЛЕГЕНДИ И СКАЗАНИЯ

МОМИНЪ КАМЪКЪ

Половинъ часъ западно отъ с. Широка-Лѣка, на дѣсна брѣга на р. Лѣжа, близо до шосетъ за гр. Дювляне, стърчи високъ (5—6 метра) камъкъ, който се стѣснява доста много на срѣдата. Отъ тамъ на горе стърчи свѣащъ статуя надъ пиедесталъ, която, гледана отъ страна наподобява изправена девойка, Въпрѣки не тѣй солидната опора на този камъкъ, дори и при най-силни земетръси, той винаги е оставалъ неврединъ. Около камъка има много други, които посивѣли отъ времето, наподобяватъ стадо овци.

Легендата за тѣзи камѣни е

свързана съ нашето историческо минало, когато при всичкитѣ усилия на турци и гърци да претопятъ и заличатъ българския езикъ, нрави, обичаи и пр. мѣже и жрени героично сж се борили срещу домоганията на завоевателитѣ. Прижритѣ на смѣль и решителенъ отпоръ сж хиляди, не само въ Родопъ, но въ цѣла България.

Съществуващитѣ разкази, легенди и предания въ този духъ сочатъ за силната привързаностъ къмъ завещаното отъ дѣди и праѣди.

Когато изъ Родопъ турцитѣ масово почнали да изнасил-

ватъ мирното население, голѣма частъ отъ него избѣгало въ горитѣ. Отказали се отъ имота и стопанства си, но отъ вѣратъ и езика — не.

Легендата за този камъкъ, нареченъ „Моминъ камъкъ“, сж свързана съ потурчването на българитѣ, станало преди около 300 години. Тя е следната: Хубавъ, прелетенъ день. Слънце препичало. Природата току що се пробуждала отъ дългата зима нощъ. Хубава очарва пасѣла стадото си изъ присонитѣ на планината. Волю пѣла народни пѣсни. Унасяла се въ мечти по своето първо либе. Докато живѣла съ блѣновега на бѣдещето, настѣжало и за нея мѣтително положение.

Недалечъ отъ югозападъ се задали турци. Сило се сърдѣ

то на девойката отъ страхъ и болка. Настрѣхнали коситѣ ѣ. Пристѣпватъ къмъ нея. Единъ отъ тѣхъ, любувайки се на стройната хубавица, казалъ: „всички приеха нашата вѣра и ти ще трѣбва да сторишъ това. Ако се противишъ, ще ти вземемъ стадото и насила ще те заведемъ при нашитѣ ханѣми. Съгласи си се доброволно и ела при насъ. Щастие те чака“.

Облаци затъмнили слѣнцето. Нѣколко кристални капки се откъсали отъ небесно синитѣ ѣ очи. Обърнала погледъ къмъ небото и отпавила. Гореща молитва къмъ всевишния. „Всемогущи Боже, направи каквото щещъ, но не ме оставяй безсилна въ рѣцѣтъ на тѣзи иновѣрци. Направи ме дори на камъкъ, но спаси ме“.

Така и станало. Богъ чулъ молитвата на нѣжната и страшна богомолка, която и сега стърчи, замръзнала, вкаменѣла, всрѣдъ силей, заедно съ стадото около нея.

К. А. Абрашевъ

**За доброкачествени
обущарски
материали
при**

Недѣлко Коларовъ
ул. Владиславъ

Печатница „К. Николовъ“
Телефонъ № 26-58